

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 5

September 1972

Årgång 3

INNEHÅLL:

Ond bråd död

Ur våra Mästaress liv och lära berättat av Gulli Bergvall

Gralskalkens ödesväg

Att tro på egen förmåga

När anden får vingar

Asagudarnas tid

Krishna - hinduernas Gud

Eken; av Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND,

Möregatan 8, 1 tr.ned

Stockholm

tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:

tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat ej angives, skrivna av

Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höstterminer. Prenumerationspris Kr.12:- pr år. Beställning hos Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där även enstaka ex av tidningen kan erhållas. Pris Kr.1:50

OND BRÅD DÖD

I tiotusentals familjer världen över möter vi tårar och otröstlig sorg, det är en son, en make, en far eller mor som störtat med flygplan, det är översvämningskatastrofer som skingrar familjer och släkter, upprorsfanor som vajar, där skilda religiösa riktningar kräver blod, och det är strejker som leder hemmen in i ekonomisk nöd.

Det som sker över jorden är något mer än en syndfull världs förnekelse och bespottelse av heliga ting, som så får sin bestraffning, det är något utöver naturlig följdverkan^{en} mänsklig likgiltighet för skadegörelse så länge den inte drabbar dem själva. Väl erkänner de flesta att det inte längre kan fortgå som hitills, men man frågar inte efter den djupare, den underliggande orsaken till alla tings annorlunda utformning.

Det som nu går fram över vår värld är ett avslutande, som i sitt sista skede bär inom sig alla tidigare skedens våldsåtgärder. Det är slutuppgörelsen med det förgångna, som ger oss dagar av nöd, präglade av ond viljas dåd.

Vad har vi då att göra? Vägen ut ur djungelsnåren heter VISHET. Parad med KÄRLEK ger den sanna kunskapen en klar bild av varje tings rätta förhållande och vi förstår allt skeendes inbördes samstämdhet. Lär vi oss förstå lagen för universums balanserande rytm, får vi frid i vårt inre, även om bergen reser sig upp och kastar sig över oss, även om flodvågor dränker våra hem. Visheten äger denna sällsamma egenskap, det har bevisats av vår världs alla stora andliga.

Vissheten att allt är rätt beställt i världen är det uppehållande momentet i livet. Alla kan uppnå den positionen, viljan visar vägen till ett sådant tillstånd. Vishet vinnes, när viljan sätter sin kraft på att nå den. Vi behöver tilltro till den inneboende andens kraftresurser. Låt oss inte släppa taget om den makten i vår själ som heter: vilja att övervinna.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall
(forts.)

Vi lämnade de elva amerikanerna vid den stora festen i Emils hemby. Det vackra kvinnliga väsen, som satt vid deras bord under festmåltiden, fortsatte att undervisa dem:

"Gud är det centrala inom er, ni barn av odödlig ande. Det finns ingenting, som kan inge er förtvivlan eller ängslan. Den allsmäktige Guden skapade er till en levande själ. Innan Abraham fanns till, var du. Högt älskade är vi, Guds söner, medarvingar till Kristus. Samma kraft finns inom er som hos Jesus. Detta kallas andens mantel. Om ni förstår detta rätt, så inser ni att det inte finns någonsjukdom, något borttynande, några olyckor, någon död, inte någonting som kan ta ert liv. Ni kan dra denna mantel så tätt omkring er, att ingenting kan genomtränga den, ingenting komma åt er. Om så alla förstörelsemedel eller -krafter, som skapats av människan riktades mot er - så förblev ni ändå oskadda. För om också det yttre höljet förstördes, så skulle detta omedelbart återkomma såsom andligt, i samma form. Detta är en rustning, som är vida bättre än någon rustning uppfunnen av människor, och ni kan alltid använda den. Den kostar ingenting, och den låter er träda fram som ni är - den levande Gudens barn.

Jesus visste detta, och han kunde ha räddat sig undan Golgata. Om han bara önskat använda sin makt, så hade inte hans fiender kunnat röra honom. Han såg att en stor andlig förändring försiggick i hans kropp. Och han förstod att om denna kom till stånd mitt ibland dem han kände och älskade, utan någon förändring utåt, så skulle många inte erkänna den andliga betydelsen utan fortfarande klamra sig fast vid det personliga. Han visste att han hade kraft att övervinna döden, och han ville visa dem han älskade, att de ägde samma kraft. Därför valde han Golgata-vägen, den väg de kunde se - och genom att se skulle de tro. Han ville också visa, att han så hade fullkomnat sin kropp, att om också hans fiender tog hans liv (efter deras sätt att se), begravnade honom och rullade en stor sten framför graven (den yttersta gränsen för vad de kunde göra) - så kunde hans sanna jag ändå vältra bort stenen och höja sin verkliga eller andliga kropp över alla dödens begränsningar. Jesus kunde ha tagit sin kropp och försvunnit, men han valde att visa, att när den andliga kroppen är utvecklad, så kan ingenting materiellt förstöra den.

Efter korsfästelsen och uppståndelsen var Jesu kropp andligen så högt utvecklad, att han var nödsakad att höja medvetandet hos dem, som var i hans närhet, så att de skulle kunna se honom - precis så som vi måste höja medvetandet hos nästan alla här hos oss i kväll. När kvinnorna kom till graven den morgonen och fann stenen bortrullad och bara svepningen liggande kvar, så såg inte heller de honom, förrän han hade höjt deras medvetande till det plan där de kunde skåda honom. Likadant var det när han visade sig för andra och talade med dem - de kände inte igen honom förrän deras medvetande fungerade på ett annat plan. Och några fattade den djupa underliggande betydelsen. De visste. Men trots allt trodde många honom inte, emedan de ännu inte nått det medvetandesplan där de förstod den andliga innebörden.

Sedan togs den mystikens slöja bort, som skapats av människans förgängliga uppfattning. Och förlåten i templet rämnade i två stycken, uppifrån och ända ner. Det medvetandet hade uppnåtts, att döden övervunnits. Och inte bara döden utan också alla av människor gjorda, förgängliga begränsningar skulle och kunde övervinnas genom att man

höjde sitt medvetande till det plan, där de inte längre kan ses och därför inte existerar. Om man älskar och eftersträvar ett sådant medvetande, så kommer det också att framträda.

Detta var den uppenbarelse, som kom till Jakob när han låg på det materiellas hårda sten. Det uppenbarades där för honom, att man frambringar det man ser, och den insikten löste honom ur hans materiella trældom. Han lade strimmiga käppar i boskapens dricksvatten för att de skulle få fläckig avkomma.

Vi kan på ett så avgörande sätt lägga in vårt ideal i det formlösa, att det utformas direkt ur det icke formade, det som förefaller er osynligt. Boskapens dricksvatten symboliserar bara den spegel, genom vilken tankebilden reflekteras till själen, den innersta, och sedan bildas och frambringas.

Av de vänner, som är samlade här i kväll, är det endast en del som är uppriktiga, som förstår, utvecklas och gör Guds verkliga gärningar. Andra gör en god början men finner snart, att det krävs för mycken möda för att de skall komma över den första muren i det materiella. Det är mycket lättare att driva med strömmen, och så faller de bort. Också vi har levt på det synliga, dödliga planet på denna jord. Faktum är att vi aldrig har lämnat jorden. Men vi är nu osynliga för dem, som är i det förgängliga medvetandet. För dem som står på ett högre plan av medvetande är vi alltid synliga.

Varje idéfrö som läggs ned i själen, tar form i tanken för att senare erfaras i fysisk form. Fullkomliga idéer frambringar fullkomlighet och omvänt. Precis så som solen och jorden med samma villighet frambringar det mäktigaste träd och den skiraste blomma, så påverkas ande och själ av människan, och det hon önskar och ber om i tro, det får hon.

De som genom döden övergått från det synliga, manifesterar sig på det psykiska plan där de befann sig vid övergången, för det dödliga sinnet fungerar på det psykiska planet. Detta är orsaken till det stora psykiska område, som ligger mellan det materiella eller synliga och det sant andliga. Genom detta område måste alla, som söker det sant andliga, bana sig väg, innan det andliga uppfattas. Vi måste pressa oss fram genom det psykiska, direkt till Gud. Den som gått över till det psykiska har inte fattat, att det bara finns en Ande, ett Förstånd, en Kropp och att allt, som utgått från denne Ende, också skall återvända dit. Den ande, som utsänts av denne Ende och fått en fullkomlig kropp, är lika mycket en del av den Ende Anden som vår arm är en del av vår kropp och är aldrig skild från Honom. All ande måste vara förenad för att vara fullständig och fullkomlig.

‘De skall samlas på ett ställe’ betyder, att vi skall bli medvetna om att vi alla är ett uttryck för Gudomen och härrör från samma källa, Gud. Detta är försoning, medvetenhet om att vi alla är skapade till Guds bild och avbild, är Honom lika – en bild, genom vilken Han kan uttrycka det ideal Han har tänkt ut åt oss.

Att vara villig att låta Gud genom oss uttrycka det högsta ideal Han tänkt är innebörden i ‘Ske icke min vilja, o Gud, utan Din.’ Ingen kan höja sig över de dödligas tankar utan att göra Guds vilja – det må ske medvetet eller omedvetet.”

Här ebbade samtalet ut, och efter en stund framställde någon i sällskapet en fråga om materiens relativitet. Det kvinnliga väsendet svarade:

"Det rätta ordet är substans - substansens relativitet. Tänk på de fem naturrikena, mineral-, växt-, djur-, människo- och Gudsriket. Vi börjar med det lägsta, mineralriket, och finner att varenda mineralpartikel uttrycker det enda livet, Guds liv. Av sönderfallna mineralpartiklar bildas jord, men varje partikel äger fortfarande i sig det ursprungliga livet, Guds liv. Växtriket är det närmast högre Gudsuttrycket, och växten som i varje del innehåller detta enda liv, har upptagit en del av det från mineralet. Den ökar och mångfaldigar detta och uttrycker livet ett steg högre upp, närmare Gudsriket.

Likadant är det med djurriket, som efter att ha ökat och mångfaldigat vad det tagit upp från växtriket lämnar plats åt människan, det närmast högre stående Gudsuttrycket. Människoriket, som i varje del innehåller det enda livet, har tagit upp detta från djurriket och uttrycker livet ännu ett steg högre upp. Sedan lämnar det plats åt Gudsriket, det högsta uttrycket genom människan. När människan har uppnått detta rike, förstår hon att allt kommer från en enda Källa, att allt innehåller det enda livet, Guds livet. Och då har hon vunnit herradöme över alla materiella ting.

Men vi får inte stanna här, för allt är framåtskridande. När människan når hit, skall hon finna nya världar att erövra. Vi kommer nu till den punkt där vi förstår att all rymd eller storlek innehåller det enda livet, Guds liv, att allt kommer från en enda Källa och Substans. Då blir all substans relativ eller besläktad, inte sant?"

Här slutade undervisningen, måltiden avslutades och bord och stolar flyttades undan. Nu följde den underbaraste sång och musik, utförd av den osynliga kören, som slutligen blev synlig och framträdde bland festdeltagarna.

Amerikanerna fick veta, att de i tystnaden alltid skulle kunna höra denna musik. De försökte efteråt flera gånger och kunde också verkligen förnimma den. Den var låg och underbart ljuvlig men hade inte samma fria glädje över sig som när Mästarna var församlade.

Amerikanerna stannade i byn i tre dagar och träffade många av sina vänner. På den tredje dagen tog dessa farväl och sa att de skulle träffa amerikanerna på nytt vid deras vinterkvarter.

Forts. i nästa nr.

GRALSKALKENS ÖDESVÄG

Vi berättade i majnumret under rubriken "Gralen kommer till vår jord" om hur Kalken under lemuriska tiden fördes till oss, hur den sattes in i Keopspyramiden och hur den, efter det att den svarta magien tagit välde över många av dess präster, blev stulen och ersatt med en skickligt utförd kopia.

.....

Vår värld styres av en hierarki av andliga väsen, i vars spets står världens Gud, Sanat Kumara. Han är den Högste på vår jord, ett återsken av det Gudomliga i högre världar. Allt är ett, och Allmakten återspeglar sitt väsen så som månen speglar sin skiva i tusen sinom tusen vattendrag över jordens yta.

Vår Gud styr våra öden, till Honom går våra böner, när de är av rätt kvalitet.

Denna vår hierarki med dess högste styresman kunde inte stillatigande åse vad som skedde bland Egyptens visa män, prästerna i landets främsta tempel, vilka i övermod tagit hand om den heliga Gralen för att föra den ut ur landet.

Frihet är människan given, men endast till en viss punkt. När den överskridits ingriper högre makter. Gralen måste räddas från undergång, det var människosläktets öde som stod på spel. Den svarta magien var i snabb tillväxt, fara hotade, stränga medel måste tillgripas.

I Sydamerika finns en väl undanskymd ort, en reträttplats för många av världens andliga ledare, när tyngden från de mänskliga gärningarna blev dem övermäktig. Platsen är väl skyddad för obehöriga, ingen stig leder dit, som kan uppdagas av en ovärdig, ingen flygare kan lokalisera den från luften. Många är de som gjort försök att tränga fram till denna stad i djungeln, men de har tvingats uppgå försöket. Ännu i denna dag är den tillhåll för dessa visa andliga. Det är deras önskan som där framlever sina dagar genom tidsåldrarna utan att genomgå döden, att deras vistelseort nu skall bli känd bland världens folk. Därför har en av deras män givit ut en bok om denna stad; broder Philip kallar han sig och skildrar vad han benämner Andernas hemlighet.*

Det är i dessa trakter vi återfinner hemorten för Vanernas ätt med guden Njord, välkänd från vår Nordiska Gudasaga. Det säges där att de bodde vid havet, ty ännu hade inte Andernas bergmassiv rest sig ur havet. Där lever ännu denne gud och i modern mytologi har han namnet God Meru.** Han tillhör vår världs andliga hierarki, varav den ena parten har sin hemort i Himalayas berg, och den andra i denna Andernas avskildhet.

Denne God Meru blev av sina bröder i Himalaya anmodad att ta hand om de tredskande prästerna på flykt från Egypten, de av den svarta magien förmörkade. Han skulle rädda Kalken från undergång. En budbärare utsändes att möta den prästerliga skaran. Styrkan i dennes ord, när han framförde sitt budskap och tillhöll dem det orätta i deras beteende förlamade deras viljekraft, och utan motstånd kunde han beslagtaga den orättmätigt tillgripna klenoden. Så återvände han till sin herre, som tillvaratog Kalken och dolde den i ett väl skyddat gömsel.

Detta var under den lemuriska tidens slutskede. Så ägde världen från den atlantiska tidens början tvenne Gralens kalkar, den äkta, tillvaratagen av God Meru, samt den falska, kopian dold i Keopspyramiden och bevakad av ett prästerskap, som svävade i

*Brother Philip: Secret of the Andes. ** Namnet hämtat ur nämnda bok.

fullkomlig okunnighet om dess omgestaltning.

De båda Kalkarna, den i Anderna tillvaratagna samt den i Keopspyramiden gömda, är symbol för de två slag av människor vi finner i världen, dels den sanna, som söker det rätta, även om den luciferiska makten förleder henne till mången oförståndig handling, följer sina ledare och lever i enlighet med naturens lagar, oftast felbedömd av det konventionella tänkandet, samt dels den av Lucifer behärskade människan, som aldrig lyssnar på varningar och som inte söker sanningen, därför att det tillstånd Lucifer erbjuder tilltalar hennes sinne.

Och i Andernas hemliga gömsel förvarades den rena Kalken, som skulle ge makt åt människorna att vandra den rätta vägen mot andens riken. Men i Keopspyramidens översta rum fanns en annan Kalk, den falska, som förledde folken att följa Lucifers väg. Kampen stod mellan dem båda, människosläktet utgjorde de kämpande skarorna.

ATT TRO PÅ EGEN FÖRMÅGA

När vi blir satta att utföra ett uppdrag, kommer resultatet av dess utförande att bero på vår egen inställning till saken. Verkan blir god om tilltron till egen förmåga dominerar. Men här som överallt gäller att ej gränsen för denna tilltro får överskridas. den får ej leda till övermod, då blir det vi åstadkommer lika långt från idealet som det bristen på tilltro har att uppvisa. Ständigt måste detta lagom uppmärksammas, inga överdrifter, tron på oss själva skall vara underställd tron på den Gudomliga kraften, som är det arbetsmaterial vi handskas med. Att underställa sig Gudomen vid varje uppdrags fullföljande, det är vad som begäres av oss, om ett gott verk skall kunna framvisas. Fyller vi det kravet, blir det vi verkar av högsta kvalitet, ty det som felas i vår förmåga ersättes med det våra andliga ledare bjuder.

Vår hierarki vill ha vår hjälp till det som nu väntar världen. Hur kan vi då betvivla att de bringar oss det bistånd arbetets utförande kräver. Så mycket har hänt under sistförflutna årtionden, men vi har inte blicken öppen för denna sanning. Övergången mellan olika plan, olika tidsåldrar, olika rotraser, inlärandet av nya dimensioner, allt ställer krav, inte endast på oss utan också på våra Mästare. Vi vet hur högt över vår deras förmåga står, att de behöver hjälp av oss förefaller som övermodigt tal, men likväl är det så. Om vi betänker att det plan, varifrån de verkar för att framställa liv hos oss, är så högt över vårt att deras arbetsmetoder helt får omställas för att nå ner till våra sfärer, så förstår vi att vår insats kan vara av värde. De har devor till sin hjälp, pitrier som lägger upp mönster för arbetets utformning, men också vi härnere har sådana resurser att vi kan delta i arbetet, detta är färdigt att föras ner till vårt plan.

Om vi svarar att vi inte duger till detta, är det falsk blygsamhet. De ber oss inte om hjälp, om de inte visste att vi kan, Ställer vi oss villigt till deras förfogande, blir vi underlättrade i vår ansträngning att förstå deras intentioner, och lyckan att få verka i deras tjänst är så stor att det vid intet kan jämföras.

Säger vi att vi inte duger till det de begär av oss, då sätter vi käppar i hjulet på vår utvecklings bana. Låt oss inränga oss i deras led, så kommer våra vibrationer att höjas i nivå med det som förelägges oss. Vi har att ägna oss åt det mentala, tankens sfär må vi lära känna. Att skapa tankar, ikläda dem former, det skall vi lära oss. Tanken har redan form, när den lämnar vår hjärna, men vi skall medvetet ta hand om formen, göra den till en bild av det vi vill utföra. Bilden är det material som skall verka verket. Bilden eller formen är fylld av gudomskraft, om tanken som utgått från oss är ren. Är den obemängd av egenkärlekens grova stoff, är intet själviskt begär inblandat vid tankens skapande, då är den helgad av Gud, då är dess innehåll av rätt kaliber. Vi behöver då inte fråga, om arbetet leder till det avsedda målet, det vi gör i kärlek-vishet, underställd gudomskraften når sin bestämmelse med en osviklig säkerhet. Detta är något vi aldrig får tvivla på.

Se dig omkring i världen, krig, upplopp, rashat, alla former av emotionella överdrifter i handlingar människor emellan möter oss. Så kommer jordbävningar, översvämningsskatastrofer, även dessa en direkt följd av människosinnets förslappning; tyngden över jorden av alla mänskliga, orättfärdiga handlingar blir jorden övermäktig, den bryter sig ut i vrede, den orkar inte bära det alltför hårda trycket.

Samma förhållande rådde på Kristi tid. Han dog för att rädda oss, inte för att ta på sig vars och ens skulder, utan för att rädda jorden från det hårda trycket av det mänskligas onda belastning. Hans blod flöt ned i jorden och lyfte genom sin kärleks makt upp bördan, skingrade de mörka molnen, lättade atmosfären och gav jorden ren luft att andas. Jorden skalv när Hans blod flöt ned i dess inre, men det var en skälving till bättring av dess villkor, en kärleksgärning, som världen inte förr hade skådat kom den till del.

Så skall vi i dessa dagar se vår värld räddad från mycket av mängdens illasinnade, onda vilja. Det skall lättas genom den kärlek Kristus lärde oss, den vishet Hans verk delgav oss. Först i dessa dagar är människan mogen att se sanningen, årtusenden har krävts för att bringa förståelse in i människosinnet. Nu har hon vunnit erfarenhet. Nu är vi framme vid den stund då Hans verk kan fullbordas genom att vi underställer oss den hierarki, som med oss kan fullborda verket.

Gud själv skall låta sin son framträda på nytt. Han skall visa släktet att Hans gåva var värd att mottagas på ett annat sätt än som skedde den gången, och Han skall låta dem veta att än är det inte för sent. Sanningen skall uppenbaras för oss i ett skådande av Hans verks fullbordande på jorden, och alla skall se att det Han lärde var sanningen.

När all svaghet övervunnits, när vi i ödmjukhet lärt oss tro på oss själva, då är vi färdiga att taga emot Kristus i våra hjärtan. Kärlekens hemlighet skall uppenbaras för oss, och vi som deltagit i arbetet med våra tankar, i ord och gärningar får del av den salighet Han bjuder.

Vägen fram till ett mottagande av Kristus går genom lidande, men det är ett lidande som renar. Därför skall vi inte önska att det skall undanhållas oss, ty det som ges i vinning är så mycket mer än den skada vi lider. Därför ser de inte smärtan som något ont, dessa som har hand om vårt livs utformning, de vet att det som lidandet ger till resultat bringar oss allt gott. Då är det onda intet ont, då är det onda det goda i sådan gestalt att det uppenbarar Hans kärlek för oss.

NÄR ANDEN FÅR VINGAR

En människa som erfarit den nåd det innebär att stå under den Högstes beskydd och som helt överlämnat allt till Honom, vet att det som händer är det högsta goda. Vår utblick sker i ett perspektiv som förvillar, ty det förstörar mönstret omkring oss, det vi arbetar efter, så att de högre rymdernas ljus inte når oss. När anden fått vingar, vilket sker när vi befriat oss från det näralliggande, når vi ut i nya erfarenheter. Vi ser lägsta planets tunga atmosfär som ett gott, därför att det är där vi utför de åligganden som blivit oss givna, och som består i att lyfta upp den tunga materien till friare höjder och lära våra bröder hur detta skall ske för var och en. Från de höjder vi uppnår när vi lyftes får vi klarhet i hur det skall fullföljas, blicken klarnar och vi förstår att det materiella arbetet visserligen måste utföras, men att det inte är häri det väsentliga av vår uppgift består.

När vi fullföljt vårt värv att ge vardagsmänniskan en andlig blick på tingen, så att hon behandlar den trivialaste handling som kallelse, då kan vi vara färdiga att lära oss skapa. Det skall ske med tankekraft. I det tysta, dolda för varje inblick skall tankeströmmar ledas med kärlek i följe till alla och en var. Denna tankekraft arbetar, sedan den lämnat vår skapande vilja, genom vår fysiska hjärna, den arbetar på ett självständigt sätt i analogi med tankens innehåll. Den har medvetande av vårt medvetande, som den är en del av, och leder till det mål vi uppsatt, leder med osviklig precision.

Varför har den för övrigt högt utvecklade människan så svårt att förstå och medarbeta i ett sådant arbete? Orsaken är inte svår att finna. Verksamheten, till vilken impuls utgår från högre plan än det jordiska, kan inte uppfattas med det jordiska ögat, därför synes den vara ett intet. Om blott hemligheten om dess sanna värde kunde avslöjas, skulle arbetet kunna utföras mer metodiskt, och resultatet kunde framvisas av dem vi åsyftar att hjälpa.

Ingen vill börja ett arbete förrän han vet att ansträngningen ger resultat. Men resultatet kan inte framvisas förrän ansträngningen är gjord. Så får mänskligheten klara sig utan det bistånd som kunde skänkas av många. Därför att dessa många ser det hela som något meningslöst blir ingenting gjort. Men är det inte så att allt förstlingsarbete, det som pionjärerna lancerar, är experiment? Hur skulle framsteg vinnas om ingen ville försöka det nya, då blir vi ju kvar i det gamla utan hopp om utveckling. Just detta vill den konservativa människan, hon vill inte pröva det hittills okända, hon vill behålla sin bekväma ro, vill inte bli störd av vad hon kallar nya påhitt. Bevisa att det ni säger är sant, är den stående frasen från deras sida som möter oss och våra föreställningar om livet.

Men borde inte vi, som sysslar med tingen bortom det materiella, kunna bevisa att vi har rätt? Visst kan vi det. Men även bevisen kullkastas med samma säkerhet. Det är emellertid så stora ting som sker i det fördolda, att vi utan tvekan kan fortsätta vårt enskilda arbete. Låt oss lämna dem som inte vill lyssna. Så får vi gå vår ensamma väg. Vi vet vari vägens möda består; det första vi har att övervinna det är oss själva. Avundsamma tankar, ovilja mot dem som kommer oss att lida oförrätt, allt sådant skall elimineras. Vi vet det, och vi må inte

ge upp förrän vi känner att vi är klara med den frågan. Det är vår monad - vårt högsta, andliga Jag - som säger ifrån när vi är färdiga, han talar sitt tydliga språk, och vi skall lyssna till ljuden. Men vi får inte tro att all kamp är slut därför att vi övervunnit oss själva, vi har det negativa i vår omgivning som vållar oss ve. Men dess kraft dämpas genom vår vilja att råda över den.

Med utgångspunkt från vår vilja att åstadkomma förändring i tingen leder vi vår verksamma kraft till det mentala, det är vår tänkande jag-kraft. Så skapas dessa former, varom vi talat, vår vilja sänder dem åstad att utföra våra uppdrag. I deras inre än den skapande viljekraften innesluten, den som skall åstadkomma verket. Vår vilja är det primära, den sänder hjälpen till de nödställda. Viljekraft är eterkraft, det starkaste arbetsmaterial vi har att tillgripa. Det är Gudomskraft i den tankeform vi utsänder, skapande kraft, det är botemedel mot många ting av ond natur. Om vi ger oss hän med arbetet med denna hjälpverksamhet får vi tidigare än vi anar se resultat. Men alltför ringa är deras antal som är villiga att arbeta med denna form av bistånd mot den mänskliga nöden. Det vi gör är en god början, vi kommer att möta fler och fler som lyssnar till maningen.

Ingen får glömma att de tankar som utsändes måste vara rena, befriade från varje ond avsikt, i annat fall drabbas avsändaren av skada i någon form, som står i rätt proportion till tankens innehåll. Det är tillämpning av lagen om orsak och verkan, en skada som någon önskar tillfoga en annan person går tillbaka till honom själv, på samma sätt som vänliga tankar skapar frid i sinnet.

Allt detta är välkända ting, det nya ligger däri, att vi skall lära se de utsända tankarna i deras sanna belysning, de är verkliga ting, manifesterade på det plan varifrån tanken utgår. Det som här säges har i gångna tider brukats i medveten riktning, och kraften har kallats magi, när den tagit illasinnade former blev den till svart magi. Men denna sistnämnda makt är numera eliminerad, sedan Lucifers värde omintetgjorts, och vi behöver inte längre tala om magi, ty ordet innebär det obekanta, det ingen förstår, och vi har genom senare års erfarenheter vunnit kunskap om dessa ting.

Det är i det osynliga som det stora sker, det vi ännu inte nått upp till att skåda med våra jordiska ögon. När den tunga materien är lämnad för alltid, då lär vi att se på ett nytt sätt. Det vore gott att vara där, men vägen är ännu inte tillryggalagd, den vi måste vandra först. Med tålamod skall målet nås, men vi må ha så många som möjligt med oss innan vi kan säga att vi är klara att stiga upp i vidare rymder, och dem får vi med oss om vi arbetar utan att förtröttas, arbetar med andens vingar.

RADHAKRISHNAN: Idealistisk livssyn

Förmågan att uppfatta andlig sanning beror på beskaffenheten hos själen, och denna kan förbättras genom intellektet, känslorna och viljan, genom bön och kontemplation.....

Anden kan komma till liv endast om de former vari den gjutits blivit sönderslagna. Människonaturen är liv som begär att få växa och inte lera som väntar på att bli formad.

ASAGUDARNAS TID

Mellan Sydamerika och Afrika-Sydamerika bredde i gångna tider Atlantiska kontinenten ut sina landmassor. Från Lemurien och Sydamerika, som vid denna tid var ett slättland, gick en livligt trafikerad förbindelseled över Atlantis till Nordafrika och vidare till Asiens länder. Funna konstföremål i otalig mängd bevisar att denna kommunikation existerat, stil och linjeriföremålen utformning är identiska från vilken del av dessa världsdelar de än härrör sig.

När ismassorna dragit sig tillbaka från de nordiska länderna - det var, låt oss säga, för 14000 år sedan - och dessa på nytt kunde befolkas, insåg vår styrande hierarki att folken behövde andlig ledning. En skara väsen kom från Himalayas bergland till Norden för att bistå detta släkte. Det var våra Asagudar, som vi läser om i vår Nordiska Gudasaga.

Det folk de kom för att leda var till sin karaktär en egendomlig blandning mellan hänsynslös grymhet och bergfast viljekraft att handla rätt. Gällde det att hämnas en oförrätt skyddes inga medel. Deras stolthet ifråga om ättens ära gick inte att trampa under fötterna, där gällde lagen öga för öga och tand för tand. Där kom råheten fram. Men ett givet ord, med handslag bekräftat, var lag för dem, där finner vi renhårig vilja att handla rätt.

Vanerna läser vi också om i Nordiska Gudasagan. De hade sin hemort vid havet, säges det, närmare bestämt Sydamerika, men det är huvudsakligen i Olympen dessa gudar återfinnes. Grekerna var ett konstälskande folk, de gjorde skönheten till en viktig egenskap hos sina gudar. Folken omskapade sina gudar efter sitt sinne och beskriver dem så som deras egen fantasi önskar se dem gestaltade. Hos nordbon var dådkraft huvudsaken. Men även i Grekland återfinner vi hjälteed och mannamod, deras Herkules står inte asaguden Tor efter i styrka och kämpakraft.

Denna tids människor såg i dödsriket en skuggtillvaro, dystert och olycksbringande. Livet på jorden var det lyckosamma, de längtade inte bort från världen, de njöt av livet som ungdomen gör. Men själen blev bunden i kroppen.

Lucifers makt var stor. Universums jämvikt krävde en stark negativ kraft för balansens upprätthållande. Vi ser denna tid som en ond tid, men när vi nått högre fält och fått överblick och förstår den gudomliga tanken bakom allt skeende, är ingenting längre mörkt eller svart. Den gudomliga kärleken lever i varje livets företeelse, så ock i det vi kallar ont och förkastligt.

Vår värld hade vid denna tid två månar, Azatlan och Luna I. Azatlans befolkning, som hörde jorden till, stod i ständig förbindelse med hemplaneten dels telepatiskt, dels genom rymdfarkoster, styrda av höga väsen från grannplaneterna eller av våra egna asagudar. Folken på denna måne övade sig i bruket av destruktiva medel, kemin var en känd vetenskap, missbruk florerade, självöverskattningen tog överhand.

När våra styrande andemakter förstod att deras missbruk av naturens medel skulle komma att bringa månen ur dess bana, varvid en sammanstötning med jorden vore oundviklig, företogs förberedelser för folkens räddning. Från Norden utgick en expedition, rymdskepp bemannades och medels många färder fram och tillbaka evakuerades Azatlans befolkning. Många fördes till Atlantis, många stannade i Norden. De blev våra förfäder. Utnyttjandet av kraftlinjerna mellan planeter likaväl som mellan solar i de kosmiska världarna var

välkänt för våra andemakter, Asagudarna. Norden var den bästa utgångspunkten för en sådan hjälpexpedition, vinkeln mot månen var därifrån den mest fördelaktiga för att rätta kraftlinjen skulle kunna uppnås. I sträng kyla startade de och kom på några minuter fram till ett varmt landskap.

De visste att Lemurien skulle drabbas vid mötet mellan de båda himlakropparna. Norden var ej utsatt för risk av förstörelse som andra delar av jorden på grund av den sneda vinkeln vid nedslaget.

Så drabbade de båda samman, jord och satellit, när Azatlan exploderade. Jorden slungades ur sin bana, längre bort från solen och nådde den punkt, där den ännu befinner sig, Lemurien slets loss, en stor del sjönk i havet, det övriga förenades med Azatlan och kastades ut i en omloppsbana runt jorden. Luna I slungades bort från jordens bana.

Det återstod sedan endast en måne, den vi än i dag har kvar. Det är således den forna Azatlan med delar av Lemurien.

Lemuriens lösslitande från jorden åstadkom väldiga omvälvningar i dess struktur, ytan veckade sig, pressades samman och bildade bl.a. Andernas bergmassiv. I dessa trakter återfinner vi God Meru med sin skara andliga väsen utgörande Andernas hierarki.

Men livet gick vidare för dem som överlevde. I Norden hade katastrofens följder ej blivit så väldiga som för de sydliga länderna. Dock gjorde folken inte bättring. När Asagudarna fann att de intet längre förmådde uträtta för att höja människorna, drog de sig tillbaka till sina hemorter. Folken talade om gudarnas vanmakt, om Ragnarök, men de förstod inte att det var de egna gärningarnas lön de uppbar.

Händelserna gick mot en fullbordan. Solens väsen, Kristuskraften beredde sig att inträda i vår jordetillvaro för att en dag uppenbara sin gestalt för människors barn. Men ännu skulle det dröja många, många årtusenden innan Han framträdde bland oss.

Och Gralen, den äkta, fanns i förvar hos God Meru, representerande den rena människan. Men folken kände inte dess kraftverkan.

KRISHNA - HINDUERNAS GUD

Det anses i vida **kretsar** att hinduernas Gud, Krishna, skulle vara en motsvarighet till kristendomens Kristus; kanske vore det gott att få denna uppfattning reviderad.

Kristus är vårt solsystem, och i den egenskapen tar han gestalt som ett väsen högt över mänsklig fattningsförmåga. Att vara Guds son är att ha utgått från de kosmiska världarna, varifrån han iklätt sig lägre kroppar och låtit sig födas av den rena jungfrun, det betyder på ett högre sätt än det gängse mänskliga. Det har skett för att människosläktet skulle lyftas mot ett högre tillstånd i sin utveckling och nå högre plan. Först i dessa dagar har denna Hans gärning nått sin fullbordan, allt är redo för ett uppliftande, vilket sker vid Hans väntade återkomst.

Om så en jämförelse göres med hinduernas Krishna, föreligger en stor skillnad. Krishna säger själv till Arjuna i Bhagavad Gita: ..jag är världsalltets mäktige styresman utan födelse och utan begynnelse.. Jag är källan till allt, allt utgår från mig...Jag är det gudomliga jag som bor i allas hjärtan, jag är begynnelsen, mitten och änden av allt, som har liv och tillvaro...bland sinnena och deras organ är jag manas och hos de skapade tingen tillvaron.. Bland skogens alla träd är jag Ashvattha.. Av hela världsalltet är jag början, mitten och slutet... i allt som lyser är jag glansen...jag är de godas godhet...varken bland levande eller döda ting

